

Веріті. Ексклюзив

КУПИТИ

Лоуен — молода письменниця, в якої ні цента за душею. Та одного дня до неї звертається Джеремі Кроуфорд, чоловік Веріті — авторки романів-бестселерів. Джеремі пропонує Лоуен завершити цикл книжок Веріті, адже та паралізована після автокатастрофи. Лоуен приїжджає до будинку Кроуфордів, щоб переглянути чернетки письменниці, які допоможуть у роботі, й випадково знаходить автобіографію Веріті.

Здається, жінка не планувала, що хтось прочитає її рукопис... Він рясніє відвертими подробицями життя подружжя і розповідає, що сталося в день смерті їхньої доньки.

Лоуен вагається, чи показувати автобіографію Джеремі, бо розуміє — це знищить його.

То хто ж така Веріті — геніальна письменниця і жертва фатальних обставин чи божевільна маніпуляторка і злочинниця?

На численні прохання читачів додатковий розділ відхиляє завісу таємниці!

Я чую, як тріскається його череп за мить до того, як до мене долітають бризки крові.

Я скрикую і відскакую назад на тротуар. Одна моя підбора ковзає по асфальту, і щоб не впасти, я хапаюсь рукою за стовпчик зі знаком «Не паркуватись».

Ще секунду тому цей чоловік переді мною був живий. Разом з іншими, ми стояли на пішохідному переході й чекали, коли загориться зелене світло, і раптом він, не дочекавшись, ступив на проїжджу частину — і його одразу ж збив фургон.

Я сіпнула вперед, щоб зупинити його — та лиш незграбно мазнула пальцями в повітрі, де за мить до того стояла жива людина. Я встигла заплющити очі, щоб не бачити, як його голова пірнає під колесо, однак дуже виразно почула, як вона тріснула. З таким звуком корок вилітає з пляшки шампанського.

Він зробив цей фатальний крок, буденно втикаючи у свій телефон. Думаю, він переходив цю вулицю на червоний вже сотні разів. Людину вбила звичка. до мене долинають окремі зойки, але істеричних криків не чути. З фургона вискакує пасажир і припадає на коліна над тілом загиблого. Від побаченого я мимоволі задкую в бік тротуару, а хтось навпаки біжить повз мене до місця трагедії, щоб допомогти. Мені навіть не треба дивитись на того бідолашного під колесами, я й так знаю, що він не вижив. Достатньо одного погляду на мою сорочку, яка колись була білою, а тепер густо заляпана кров'ю, щоб зрозуміти — тому чоловіку радше потрібен катафалк, аніж карета швидкої.

Я розвертаюсь, щоб відійти подалі від цієї сцени, перевести дух, але тепер таки загорілось зелене світло, і щільний натовп поніс мене через дорогу, не даючи мені пливти проти течії у річці, що зветься Мангеттен. Дехто проходить повз цю трагедію, не відриваючись від телефона. Я припиняю марні спроби опиратись людському потоку і просто чекаю, коли він вщухне. Кидаю погляд назад, на місце аварії, але дуже обережно, щоб ненароком не побачити потерпілого.

Тепер вже й водій розгублено тупцяє позаду свого фургона, з великими круглими очима і телефоном у тремтячій руці.

Йому допомагають троє-четверо небайдужих. А деяких перехожих так заворожила сцена раптової смерті, що вони не в силах опиратись, просто стоять і знімають усе на свої смартфони.

Якби я досі жила у Вірджинії, ця історія мала б зовсім інший вигляд. Усе навколо зупинилося б. Градус паніки зростав би зі швидкістю термоядерної реакції, всі лементували б, і за лічені хвилини сюди налетіли б репортери. Але тут, на Мангеттені, людей так часто збивають машини, що це сприймається всього лиш як побутова незручність, не більше. Для когось це додаткові затори в годину пік. Для когось — зіпсований одяг. Можливо, таке трапляється тут настільки часто, що про це навіть не згадають у новинах.

Хоч мене трохи непокоїть байдужість деяких тутешніх мешканців, але саме тому я й переїхала сюди десять років тому. Таким, як я, краще жити в мегаполісах. У таких великих містах нікому й діла немає до мого життя. Тут є ціла купа людей з історіями, які набагато жалісніші за мої. Тут я — невидимка. Нуль без палички. На Мангеттені проживає стільки людей, що всім на мене наплювати з високого пагорба, за що я і люблю це місто.

— Ви не постраждали?

Я дивлюсь на чоловіка, який обережно торкається моєї руки і сканує очима мою сорочку. Його погляд сповнений глибокої тривоги, коли він обдивляється мене згори вниз — чи не травмована я. Судячи з його реакції, він не такий товстошкірий, як більшість нью-йоркців. Можливо, він живе тут недавно і ще не розучився співчувати людям.

— Ви не постраждали?

Незнайомець повторює запитання, але цього разу дивиться мені в очі.

— Ні, це не моя кров. Я була біля нього, коли...

Я змовкаю на півслові. Щойно на моїх очах загинув чоловік. Я стояла так близько, що його кров тепер на мені.

Я приїхала в це місто, щоб стати невидимкою, а не бездушною скотиною.

Я давно працюю над тим, щоб стати міцною, як бетон у мене під ногами. Але не скажу, що досягла якихось суттєвих успіхів. А зараз я відчуваю, як у моєму шлунку все аж вирує від емоцій.

Я прикриваю рот рукою і одразу ж відсмикую її, відчувши на губах щось липке. Ще кров. Я дивлюсь на свою сорочку. Вона вся в крові, але ця кров — не моя. Я берусь двома пальчиками за тканину і відтягую її від тіла, та вона все одно липне до шкіри в тих місцях, де бризки крові вже почали підсихати.

Здається, треба попити води. Мені паморочиться в голові, хочеться потерти собі лоба, почухати ніс, але я надто перелякана, щоб торкатись себе. Я підіймаю очі на чоловіка, який досі тримає мене за руку. Питаю його:

— На обличчі щось є?

Він стискає губи і сканує очима вулицю позаду нас. Потім жестом показує на найближчу кав'ярню.

— У них точно є вбиральня.

Він обережно кладе руку мені на спину, і притримуючи, веде до кав'ярні.

Я кидаю погляд через дорогу, на будівлю Pantem Press, куди я, власне, й прямувала до того, як усе це трапилось. Я була так близько. За якихось пару метрів від зустрічі, на яку мені конче необхідно потрапити.

Цікаво, а як близько був той чоловік, який щойно загинув, від свого місця призначення?

Незнайомець прочиняє переді мною двері кав'ярні. Повз мене хоче прослизнути жінка, яка тримає в кожній руці по каві. Потім помічає мою сорочку і перелякано задкує подалі від мене, не обертаючись. Ми заходимо всередину, я одразу прямую до жіночого туалету, але він зачинений. Незнайомець відчиняє переді мною двері чоловічого — і жестом запрошує йти за ним.

Двері він не замикає, одразу підходить до раковини і пускає воду. Я дивлюсь у дзеркало і з полегшенням відзначаю, що все не так погано, як я думала. На щоках декілька цяточок, які вже підсохли й потемніли. І над бровами дуга. Основний удар взяла на себе сорочка.

Рекомендована література

Останній лист

Запізно

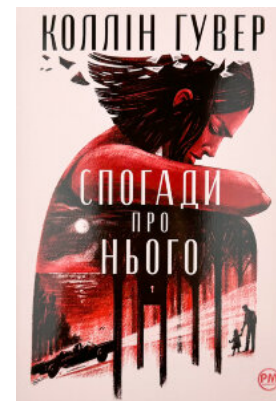
Незавершені справи

Шкодуючи за тобою

Усі твої досконалості

Спогади про нього

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ